

Szerényen (realistán!)

Nem egészen így képzeltük,
 ez tagadhatatlan; sem szerencséből,
 sem sikerből nem hittük, hogy
 csak ennyit érdemelnénk. Tehetség?
Talán azt is szűken mérték,
 bár ki döntse azt el
 hitelt érdemlően, a tálum
 mennyire hibádzott?!
 Nem engedtek kibontakozni!!!
 a körülmények, a
 galád, irigy többiek! – Most hiába
 ez a gúnyos mosoly; el lehet hinni,
 egész nyugodtan: volt
 ellendrukker elég!

Nem másztuk meg a..., nem fedztük
 fel a..., nem alkottuk meg a...,
 Nem nyertük meg a... (*Nem mi*
 másztuk meg a..., *nem mi* fedztük fel a...,
nem mi váltottuk meg a ← mondjuk, ha
 ez utóbbi esetben a 'világ'-ra gondolunk,
 végképp nincs szégyenkeznivalónk;
azt más se.) De amiről lemaradtunk,
 az is, örök (bár másnak láthatatlan)
 szégyentábla kell legyen nyakunkban?
 Ne már! Másnak jobban kedvezett a szerencse.
 Közülük egy csomónak már azzal, hogy
 korábban születtek. Másoknak azzal, hogy
 utánunk születtek. Nem kellett
 megküzdenniük azzal, ami minket
 hátráltatott és sokszor egy életre elgáncsolt!
 Hogy *semmit* ne értünk volna el?
 Nevetséges vád!

A világ nem adózik csodálattal
nekünk; se PR-csapatunk nincs, se
testőrünk, sem ügynökünk, sőt
titkos szekta feje sem vagyunk,
akik holnapra megváltják
a világot,

de nem mutogatnak ujjal ránk:

*A gazember, az élősködő, a pancser,
a lúzer!*

Van hol laknunk; nem szorulunk
kegyelemkenyérre – ez manapság, kérem,
nem magától-értetődő!

Nem volt még példa rá (s már nem is
nagyon lesz, hiszen milyen apropóból is),
hogy nevünk/képünk előfordult volna
az újságok címdalán, na és hogy be
kell osztani azt a kurva pénzt,
de bíróság elé minket sosem citálnak;
azt a keveset (*kevés? ez is
viszonylagos!*), amink van, úgy szereztük,
hogy ha azért minket felelősségre vonnak,
akkor aztán elítélhetik tényleg
az egész világot!

Nemhogy a nemzetközi sztárok, a
magyar csillagocskák közül
se fordult meg egyik sem ágyunkban;
mi több: a saját köreinkben is volt
legalább egy tucat nő, akikkel
hiába szerettünk volna *közelebbről megismerni*.

Sagschon! Azért az
a kis sötétszőke megvolt. Meg az
a nagy barna sörényű – szeplős volt
a háta, közletről túl pórúsos a bőre, *na de!*
Ugye, ugye?!

Bizonyos kor fölött meg természetes, hogy
aközött választhat az ember: nevetségessé
teszi-e magát azzal, hogy nálánál
huszonöt-harminc évvel fiatalabbakat kajtat
vagy

a (korban) hozzáillók közül válogat. –
Olyanból persze otthon is van. Nem előnyök
nélküli az sem: a legkényelmesebb és
nem kell hazudozni. (Amúgy a te bajod,
barátom, ha hiszel a macsó donhuánoknak,
és boldogtalan vagy, amiért te csak...

Ki tudná ellenőrizni, ha te is
elkezdenél tódítani, mint ők?..)

Nem lettünk irigyelt nép, a
szorgalom és tehetség rakétáin
a közjólét egébe röppenő; nem néznek utánunk
szájtátva a méla szlávok, nem fürkészik titkunk
a pedáns, de ötlettelen s lassú németek –
nem lett soha többet olyan csapatunk,
mint amelyik Bernben eladta a meccset
a fatökű, de gazdag sváboknak ...
Ez fáj, hiába tagadnánk, ez egyszerűen
kolosszális igazságtalanság; ha valami
fricskára netán, egyszer-másszor,
rászolgáltunk volna is, ez megalázó,
ÁMDE – hogy balsorsunk tőlünk független okait
most elő ne soroljuk – *így is hány nép*
kullog még utánunk a harmadik világból,
s hát a románok, ukránok vagy albánok, vajh, elhagytak-e?
S ki szoktak-e gólokkal tömni máltaiak,
makedónok vagy épp kambodzsaiak??

Meglehet, abban sem lehetünk biztosak,
hogy van akár egy ember is a Földön,
aki úgy érzi, senki mással és sehogyan másképp
nem lehetett volna olyan boldog,
mint velünk.

A faszba! Pincér, még egy konyakot!

Maholnap annak is tudunk (tudjunk!)
örülni, hogy a tükörbe nézve
nem egy sorozatgyilkos néz vissza ránk
(vagy legalábbis cinkosa)!